

Sygn. akt III A Ua 647/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Kunecka
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Jacek Witkowski (spr.)
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 14 lutego 2012 r. sygn. akt VII U 1510/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

III. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Świdnicy adwokatowi R. M. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 147,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy w pkt. I oddalił odwołanie M. K., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 3.03.2012 r., którą organ rentowy zwaloryzował świadczenie rentowe wnioskodawcy, w pkt. II zasądził od Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Świdnicy na rzecz ustanowionego z

urzędu dla wnioskodawcy pełnomocnika kwotą 60,- zł wraz z 23% VAT, w pkt. III nie obciążył wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca M. K. (ur. (...)) począwszy od dnia 11.06.1981 r. pobierał rentę z tytułu zaliczenia go do III grupy inwalidzkiej w związku z chorobą zawodową.

Podstawę wymiaru renty stanowił przeciętny miesięczny zarobek wnioskodawcy osiągnięty w ostatnich 12 miesiącach zatrudnienia od 01.09.1979 r. do 31.08.1980 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony decyzją z dnia 15.12.1991 r. wyniósł 118,58%.

W dniu 17.03.1998 r. wnioskodawca złożył u strony pozwanej wniosek o emeryturę, dołączając zaświadczenie o wysokości zarobków za okres lat 1980-1992. Decyzją z dnia 06.05.1998 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, do wyliczenia której przyjęto nadal wysokość zarobków uwzględnionych przy wyliczeniu renty wskazując, że są one korzystniejsze.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 121,66%. Wysokość emerytury zmniejszono o 50% wobec faktu, że wnioskodawca rozpoczął pobieranie tego świadczenia w zbiegu z rentą z tytułu choroby zawodowej. Kolejnymi decyzjami świadczenia wnioskodawcy były waloryzowane.

Zaskarżoną decyzją z dnia 03.03.2011 r. (znak: (...)) organ rentowy dokonał waloryzacji renty wnioskodawcy od 01.03.2011 r. Wysokość zwaloryzowanej renty ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2011 r., tj. 946,75 zł przez wskaźnik waloryzacji 103,10% po czym rentę podwyższono do 60% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 1.362,96 zł. Decyzją z tej samej daty zwaloryzowano emeryturę wnioskodawcy przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2011 r., tj. 1.262,29 zł przez wskaźnik waloryzacji 103,10%, co dało kwotę 1.301,42 zł.

Począwszy od 01.03.2011 r. wnioskodawcy przysługuje świadczenie w zbiegu, tj. renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w kwocie 1.362,96 zł oraz 50% kwoty emerytury, tj. 650,71 zł - łącznie 1.672,44 zł.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd orzekł, że odwołanie nie podlega uwzględnieniu. W uzasadnieniu wyroku Sąd podkreślił, że wnioskodawca nie kwestionował w swoim odwołaniu sposobu dokonanej zaskarżoną decyzją waloryzacji świadczenia, a tylko kwestionował wysokość wypłacanej renty z tytułu choroby zawodowej, która według wnioskodawcy winna wynosić 2.200,- zł.

Zgodnie z treścią art. 88 ustawy 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 01 marca, a waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji, którego wysokość zgodnie z art. 89 ustawy jest określana w drodze rozporządzenia Rady Ministrów. Wskaźnik ten aktualnie wynosił 103,10%, a zatem przeliczenie organu rentowego dokonane w drodze decyzji wydanej z urzędu jest prawidłowe.

Sąd stwierdził, że zarzuty wnioskodawcy odnośnie niskiej wysokości renty nie zawierały żadnych konkretnych wniosków co do sposobu wyliczenia świadczenia, ewentualnie przyjęcia innego okresu, czy też innych zarobków do wyliczenia wysokości wskaźnika podstawy wymiaru.

Mając na względzie fakt, że decyzja o waloryzacji nie zawierała jakichkolwiek wyliczeń dotyczących wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, a wnioskodawca nie sprecyzował wniosku w tym przedmiocie, Sąd nie miał możliwości merytorycznej kontroli decyzji w innym zakresie, jak tylko sposób dokonania waloryzacji świadczenia, a nadto nie możliwości przekazania organowi rentowemu wniosku o przeliczenie świadczenia.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd I instancji oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy z urzędu udzielonej wnioskodawcy Sąd orzekł, stosownie do treści § 19 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.), orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej oparto o przepis art. 102 k.p.c.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt. I, i wnosząc o jego zmianę oraz uwzględnienie w całości stanowiska skarżącego oraz przyznanie mu emerytury w wysokości 2.200,- zł.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał jedynie, że organ rentowy błędnie określił wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia oraz błędnie ustalił, że wnioskodawca pracował w (...) Kombinacie Budowlanym od 16.04.1974 r., zamiast od 1964 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wywiódł trafne wnioski wydając orzeczenie zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Jednocześnie Sąd w sposób należyty uzasadnił wydane w sprawie rozstrzygnięcie, ze wskazaniem właściwej podstawy prawnej.

Sąd Apelacyjny w pełni popiera stanowisko zajęte przez Sąd I instancji, jak również przedstawioną przez ten Sąd argumentację i bez potrzeby ponownego cytowania przyjmuje ją za własną.

Spór w sprawie wymagał w istocie stwierdzenia, czy organ rentowy w sposób właściwy zwaloryzował świadczenia pobierane w zbiegu przez wnioskodawcę.

Wnioskodawca bowiem odwołał się od decyzji waloryzacyjnej z dnia 3 marca 2011 r., przy czym - jak słusznie zauważył Sąd I instancji - wnioskodawca nie kwestionował, w sposób merytoryczny zasad oraz sposobu dokonanej waloryzacji, a jedynie kwestionował wysokość wypłacanej mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, podnosząc, że powinna być ona o „wiele wyższa”.

Wnioskodawca opierając się na własnych wyliczeniach i subiektywnym przekonaniu o ich prawidłowości wskazał, że wysokość renty winna wynosić 2.200,- zł.

Sąd Apelacyjny stwierdza, iż rację ma Sąd I instancji odmawiając uznania zarzutów wnioskodawcy za zasadne.

Wnioskodawca bowiem w bliżej nie określony sposób, dokonał samodzielnego wyliczenia wartości świadczenia rentowego, które w żaden sposób nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa.

Decyzja waloryzacyjna, z którą wnioskodawca się nie zgodził, została wydana zgodnie z treścią art. 88 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Przepis ten stanowi, że emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Waloryzacja natomiast polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji.

Z powyższego wynika zatem, że obowiązujące zasady waloryzacji określone w wyżej powołanym przepisie art. 88 oraz następnych, powołanej wyżej ustawy, przewidują coroczną (od 1 marca), cenowo-płacową waloryzację automatyczną emerytur i rent przyznanych przed terminem waloryzacji.

Polega ona na pomnożeniu kwoty świadczenia oraz jego podstawy wymiaru (w wysokości przysługującej w ostatnim dniu lutego roku przeprowadzenia waloryzacji) przez wskaźnik waloryzacji. Oznacza to tym samym, że wysokość zwaloryzowanego świadczenia będzie równa iloczynowi kwoty świadczenia oraz wskaźnika waloryzacji.

Wskaźnik waloryzacji ma charakter mieszany - odpowiada średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych (zdefiniowanemu w art. 89 ust. 2 w/w ustawy) w poprzednim roku kalendarzowym, zwiększonemu o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym.

W stosunku do emerytur i rent pobieranych waloryzację przeprowadza się z urzędu (na bieżąco).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że organ rentowy w pełni prawidłowo dokonał waloryzacji pobieranych przez wnioskodawcę świadczeń.

Wobec powyższego brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy, która stanowi jedynie polemikę z prawidłowo wydanym wyrokiem, która nie została poparta żadnymi istotnymi dla sprawy argumentami, a wynika jedynie z błędnego przekonania wnioskodawcy o wadliwym wyliczeniu jego świadczenia przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w pkt. I wyroku orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadnej na mocy art. 385 kpc.

W pkt. II wyroku Sąd Apelacyjny zasądził od wnioskodawcy, na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w oparciu o przepis art. 98 kpc w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn zm.). Stawka minimalna w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych na etapie postępowania apelacyjnego wynosi 120,- zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz organu rentowego, uznając, że odpowiada ona nakładowi pracy poniesionemu przez pełnomocnika strony pozwanej.

Orzeczenie zawarte w pkt. III wyroku Sąd Apelacyjny wydał w oparciu o treść przepisów § 2 ust. 1 i 3 oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn zm.).